

AUTORKA #1 NEW YORK TIMES BESTSELLERŮ

TESSA BAILEY

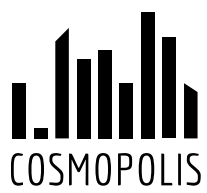

Tajně tvá

TikTok
HIT

COSMOPOLIS

*Tajně
tvá*

TESSA BAILEY

Přeložil Jakub Chodil

SECRETLY YOURS copyright © 2023 by Tessa Bailey

All rights reserved

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

Translation © Jakub Chodil, 2024

Cover illustration © Jasmína Tomková, 2024

ISBN 978-80-247-1119-5

Pro Kristy,
skutečnou kamarádku, mou dlouhodobou fanynku
a mocnou obhájkyň.
Děkuju za deset let smíchu a pravdy.
S chutí si dám další.

Kapitola 1

Hallie Welchová ohnula růžek stránky s komiksem a zahleděla se na protější stranu ulice Grapevine Way. Zhoupł se jí žaludek, když další skupinka místních minula *Špuntu*, její oblíbenou ospalou malou vinotéku, a zamířila do *NEŠPUNTU* – nové nablýskané zrůdnosti hned vedle, která ve výloze nabízela kombinace pálivých omáček s vínem. Zvenčí byl *NEŠPUNT* natřen kovově zlatou barvou, která odrážela sluneční světlo a oslňovala kolemjdoucí, takže neměli na vybranou a museli zaplout dovnitř, jinak riskovali, že oslepnou. Hallie ze své pozice na lavičce viděla výlohou na jejich prvotřídní vinné fontány, na stěnu se smrdutým sýrem a na pokladnu svítící jako pinballový automat.

Loupající se bílé stoly z tepaného železa na předzahrádce *Špuntu* mezitím zůstávaly prázdné a opuštěné. Hallie jako by stále viděla u stolku vzadu vpravo svoji babičku se skromnou sklenicí cabernetu před sebou. Každý, kdo šel kolem, se zastavil, aby Rebeccu pozdravil. Ptávali se jí, které květiny zrovna kvetou a které cibulky je v daný měsíc nejvhodnější zasadit do země. A přestože si vždycky četla knížku, pokaždé do ní pečlivě zasunula záložku s hedvábným štrápcem a věnovala jim plnou pozornost.

Noviny v Halliiných rukou pod silou té vzpomínky poklesly, pomalu se sesuly a nakonec jí skončily na klíně.

Na přední zahrádce *NEŠPUNTU* se nacházel opravdový taneční

parket a z okapu visela disko koule. Celý den se točila kolem dokola, vrhala odlesky na chodník a nejspíš měnila lidi v zombie, které dávaly přednost vínu z automatu. V noci se nevelký dřevěný plácek prohýbal pod tíhou nalitých turistů s taškami nacpanými přehnaně zavánějícím rokfórem. Na *Špuntu* vedle nikdo ani nepomyslel. Natož aby někoho štvalo, jak horliví noví sousedé znesvětili jeho název.

Když se ten podnik před měsícem otevřel, Hallie bylo mladého páru odněkud z jihu skoro líto. Chudáci jedni, cpou všechny své peníze do pomíjivého trendu. Věrné místní z Napy, kteří si cení tradice a zvyků, tím nikdy nepřilákají. Jak jen se mylila!

NEŠPUNTU se dařilo znamenitě. Zato Lorna, milá postarší majitelka *Špuntu*, už se západem slunce ani nevycházela, aby zapálila svíčky na venkovních stolech.

Hallie se zadívala dolů do tašky na svou bytelnou vinnou sklenici. Chodila s ní každý den po celý týden do *Špuntu* na degustace ve snaze podpořit upadající vinárnu, ale potřebovala vymyslet lepší plán. Dennodenně se ještě za světla opájet vínem vypadalo jako fajn zábava, ale pak se dny začaly slévat dohromady, až dnes ráno našla svoje klíčky od auta v mikrovlnce. Jen s hrstkou kamarádek neměla šanci zachránit babiččin oblíbený stůl před tím, aby navždy zmizel z chodníku. A on tam musí zůstat. V poslední době se zdálo, že toho z její babičky zmizelo příliš mnoho. Až na ten stůl, místo, kam Hallie s Rebeccou chodila každou neděli večer už od střední a kde se naučila umění zahradničit. Musí tam zůstat.

No nic, tak dobrá. Čas přejít do ofenzivy.

Hallie velice opatrně složila noviny a zastrčila si je pod paži. Pohledem přelétla chodník, jestli nezahledne nějaké známé nebo klienty, a pak rychle vyrazila přes ulici k *NEŠPUNTU*. Po stranách dveří postavili dva fíky v květináčích, nádherně zastřižené do

tvaru kopečkové zmrzliny, ale ona nehodlala personálu *NEŠPUNTU* dávat body k dobru za správnou péči o rostliny. Ani za bohatou, obdivuhodnou zeleň. A jestli Hallie Welchová, majitelka Rebečiných květů a nejlepší zahradnice ve Svaté Heleně, k někomu nepocítila sympatie za vzornou péči o rostliny, znamenalo to, že ji fakt naštvál.

Navíc se na květiny momentálně nesoustředila.

Zastavila se před *NEŠPUNTEM* a zabodla pohled do disko koule. Přešlápla ve svých gumových sandálech.

Ajaj, bude mrzení, ozval se odněkud z druhé strany babiččin hlas. Kolikrát se Rebecca na Hallie zadívala a pronesla tato slova? Stokrát? Tisíckrát? V odrazu ve výloze *NEŠPUNTU* viděla, jak z jejího výrazu babička mohla předpovědět, k čemu se schyluje.

Dvě kulatá zabarvená místa na jejich tvářích.

Pevně sevřená brada.

Výraz... ďábelský?

Nazvěme ho odhodlaným.

Paní Crossová, majitelka kavárny přes ulici, vyšla z *NEŠPUNTU* s lahví vína nějaké celebrity a papírovým bryndákem kolem krku, na kterém stálo *Já se nabumbám*. Když si všimla Hallie, zarazila se a provinile sklonila hlavu.

„Já nevím, co se to stalo,“ začala a bryndák si honem strhla. „Nechala jsem se jen tak ze zdvořilosti přidat do jejich adresáře a dneska ráno... Přišla mi zpráva o vinných sklenkách s okraji namočenými v čokoládě a nohy mě sem prostě tak nějak samy od sebe zanesly.“

„Jaký bylo víno?“ procedila skrz zaťaté zuby Hallie. *A další je v háji*. „Robustní s podtóny zrady, vsadím se.“

Paní Crossová sebou trhla – a měla tu drzost, že si dokonce slízla z koutku úst trochu čokolády. „Promiň, zlatíčko.“ Protáhla

se kolem Hallie a vyrazila na přechod, proradnou lahev v rukou. „Musím běžet. Mám dneska večerní směnu...”

Hallie polkla a otočila se zpátky k disko kouli. Odrazy ostrého světla ji nutily mhouřit oči.

Po skutečně krátkém váhání sáhla po kusu kůry, který ležel v květináči nejbližšího fíkusy – a natáhla se a vrazila ho do motoru disko koule, až se otáčení té obludnosti zastavilo. Potom utekla.

Dobrá, „utekla“ je asi přehnané. Popoběhla.

A brzy jí došlo, že na útěk z místa činu svého prvního vandalismu není vhodně oblečená.

Gumové boty byly fajn na chození po hlíně a trávě, ne pro eventuální honičku s policajty. Do boku jí s každým krokem narážela barevná plátěná taška a nesourodé náhrdelníky poskakovaly nahoru dolů spolu s jejími prsy. V kapse měla modrozelenou gumičku, kterou si chtěla při práci stáhnout vlasy do drdolu. Neměla by se zastavit a udělat to *tedž*, aby se jí lépe běželo? Do tváře jí létaly kadeře, rychle a zběsile, a zahradní boty s každým krokem trapně *kvákly*. Zločin se očividně nevyplácel.

V zorném poli se před ní vynořila povědomá tvář a Hallie se samou úlevou skoro složila. „Na nic se mě, prosím tě, neptej, ale mohla bych se schovat u tebe v kuchyni?”

„Do prdele, co jsi zase dělala?” vyjela na ni kamarádka Lavinia, cukrářka se specializací na donuty a náplava z Británie. Zrovna se chystala zapálit si cigaretu, což na Grapevine Way ve Svaté Heleně moc často k vidění nebylo, ale když si všimla, jak se k ní žene Hallie se svými náhrdelníky, kudrnami a otrhanými džínovými šortkami, zapalovač zase schovala. „Za ten velký mixér. A pohni sebou.”

„Děkuju ti,” zahuhlala Hallie a vrhla se do příjemně klimatizované donuterie zvané *Fudge Judy*, proběhla kolem skupiny okounějících zákazníků a vrazila dvoukřídlymi dveřmi do kuchyně.

Schovala se, jak jí bylo řečeno, za mixér a konečně měla možnost sepnout si vlasy do drdolu. „Čau Jerome!“ zavolala na Laviniina manžela. „Ty šátečky vypadají nádherně.“

Jerome naklonil hlavu, aby si mohl Hallie prohlédnout přes okraj brýlí, a lehce odsuzujícím způsobem zamručel, než se vrátil k máčení donutů do polevy. „Ať se děje cokoli, moji manželku do toho tentokrát netahej,“ zavrčel.

Hallie byla na Jeromův drsný, nekompromisní přístup zvyklá, takže bývalému detektivovi z Los Angeles jenom zasalutovala. „Žádný tahání. Plně rozumím.“

Lavinia vtrhla do kuchyně a za ní se táhla vůně zázvorových sušenek. „Můžete mi to laskavě vysvětlit, slečinko?“

„Ále, o nic nejde, jen jsem usměřnila jistou disko kouli před jistou vinárnou.“ Hallie se sesula bokem na zeď. „Máme dalšího přeběhlíka. Paní Crossovou.“

Lavinia se zatvářila znechuceně a Hallie ji za to zbožňovala. „Ta, která vlastní tu kavárnu? Tyhle mrchy neznaj věrnost.“ Napodobila Halliin postoj, jen se místo zdi opřela o manželova záda. „No, aspoň vím, kde si *nebudu* dávat odpoledne kafe.“

„Myslíš to, co z půlky vyliješ do dřezu a doplníš whisky?“ ozval se Jerome, čímž si vysloužil štouchnutí loktem do žeber.

„Já věděla, že to pochopíš,“ řekla Hallie a natáhla k Lavinii ruku.

„No jasně že jo.“ Zazubila se. „Ale ani já už nemůžu chodit na další ochutnávky vína do *Špuntu*. Včera jsem po tom beaujolais rozdala asi tak tři tucty donutů zdarma a řekla pošťákovi, že ho miluju.“

„Ano.“ Hallie si vybavila, jak disko koule zaúpěla, když ji zastavovala, a svůj následný úprk. „Začínám mít pocit, že pití přes den možná negativně ovlivňuje mé chování.“

Jerome si odkašlal – to byla jeho verze smíchu. „A jakou máš výmluvu pro tvé chování *předtím*, než jsi začala chodit každý den na

víno?" zajímal se. Odvrátil se do pultu s donuty a opřel se o kovový stůl, snědé paže zkřížené na mohutné hrudi. „Když jsem ještě sloužil, nazývali jsme tohle eskalací.“

„Ne,“ zašeptala Hallie zděšeně a sevřela popruhy své tašky.

„Nech ji být, Jerome,“ zamračila se Lavinia a plácla manžela po paži. „Viš, čím si naše Hallie v poslední době prošla. A je to celkem znepokojivý, dívat se, jak všichni táhnou k *NEŠPUNTU* jako stádo ovcí. Těch změn bylo hodně a moc najednou, viď, zlato?“

Z Laviniina soucitu píchlo Hallie u srdce. Bože, jak své přátele milovala. Dokonce i Jeroma a jeho brutální upřímnost. Ale jejich laskavost v ní taky vzbuzovala pocit, jako by byla jediná pastelka v krabičce, která je vzhůru nohama. Bylo jí dvacet devět a schovávala se za obřím mixérem poté, co zastavila disko kouli, a pak narušila pracovní den dvou *normálně fungujících* lidí. Mobil jí neodbytně bzučel v tašce. Její zakázka v 15:30 chtěla bezpochyby vědět, kde vězí.

Trvalo jí dobrou minutu, než vylovila vibrující přístroj z nacpané tašky. „Haló?“

„Hallie! Tady Veronica z Hollis Lane. Máte ještě pořád v plánu mi dneska odpoledne zastříhnout keře u cestičky? Je už po čtvrté a já se chystám ven na brzkou večeři.“

Čtyři hodiny? Jak dlouho trucovala na ulici naproti *NEŠPUNTU* a předstírala, že čte pořád dokola komiksy *Nancy a Sluggo*? „To je v pořádku. Klidně vyrazte. Já tam brzy přijedu a pustím se do práce.“

„Ale já nebudu doma, abych vás pustila dál,“ vysvětlovala Veronica.

Hallie otevřela pusku a zase ji zavřela. „Máte zahradu venku, ne?“

„Ano, ale... no, měla bych vás alespoň *pozdravit*. Sousedí by měli vidět, že o vás vím, aby si nemysleli, že tam nemáte co dělat. A – ale

co, možná bych na to ráda trochu dohlížela. Mám velmi vyhraněný vkus."

A je to tady. Halliin osobní polibek smrti.

Klient, který chce mít podobu výsadby pod kontrolou.

Její babička byla v tomhle trpělivá, pozorně naslouchala požadavkům zákazníků a něžně je vedla ke svému úhlu pohledu. Ovšem Hallie neuměla jednat v rukavičkách. Dokázala vykouzlit nádherné zahrady překypující barvami a životem – a také to dělala. Po celé Svaté Heleně. Udržovala název Rebečiny květy naživu na počest své babičky, která ji od jejich čtrnácti let vychovávala. Neměla ale žádnou konkrétní koncepci. Řídila se čistě jen instinkty a náladami.

Byl to chaos, tak jako celý její život.

Tak jí to vyhovovalo. Bláznovství ji zaměstnávalo a rozptylovalo. Kdykoli se posadila a pokusila se uspořádat si věci, dolehla na ni neúnosná tíha budoucnosti.

„Hallie?“ zavrkala jí Veronica do ucha. „Přijedete?“

„Veronico, hrozně se omlouvám za komplikace,“ řekla a polkla. Doufala, že ji babička z nebe neuslyší. „Už máme konec června a vůbec, takže se obávám, že kalendář trochu praská ve švech. Znam ale ve městě kolegu, který s vaší zahradou jistojistě udělá divy – a umí realizovat konkrétní požadavky mnohem lépe než já. Určitě jste už slyšela o Owenu Starkovi a všimla jste si jeho jména na plakátech. Hned jak zavěším, tak mu zavolám a řeknu mu, ať vám cinkne.“

Po chvíli to Hallie položila. „Tak, teď mám volný večer. Můžu jít třeba zbourat nějakou samoobsluhu.“

„Ukradni mi tam krabičku cigaret, když už v tom budeš, zlato,“ požádala ji Lavinia bez váhání. „A něco na zažívání pro našeho Jeroma.“

„Pro moje komplice cokoli.“

Jerome si odfrkl. „Hned bych tě prásknul policajtům,“ řekl, otočil se ke svým šátečkům a poprášil je moučkovým cukrem.

On to tak nemyslí, naznačila ústy Lavinia.

Hallie se na kamarádku pochybovačně podívala. Popravdě řečeno, neměla Jeromovi za zlé, že z ní byl otrávený. Tohle nebylo poprvé, co se schovávala za jejich mixérem. Když o tom tak přemýšlela... uběhl od posledního takového případu vůbec měsíc? Když se otvíral *NEŠPUNT*, ukradla možná pár letáků, které roznášeli po městě. A to „pár“ znamená, že zrušila všechny své zakázky, obíhala ulice a odstraňovala letáky z výloh obchodů. Na konci jejího kolečka ji přistihl elegantně oblečený manažer v tvídovém obleku a malých kulatých brýlích. Hnal se za ní půl bloku.

Neměla by se tak moc trápit věcmi, které nemůže změnit. Jestli se během dětství s úplně zbytečnou matkou něco naučila, pak to, že je změna nevyhnutelná. Věci a lidi, a dokonce i tradice přicházeli a mizeli během okamžiku. Ale její babička prostě taková nebude. Rebecca stála za kormidlem jejího života. Co by si bez ní Hallie počala?

Hallie se přinutila usmát. „Tak fajn, nechám vás už na pokoji. Díky, že jste mě tu schovali.“ Dobře se znala, a tak zkřížila prsty za zády. „Slibuju, že tohle bylo naposledy.“

Lavinia se samým smíchem ohnula v pase. „Ach bože, Hallie. Já v odrazu té nerezové ledničky vidím, jak křížíš prsty.“

„Ach.“ Zrudla ve tváři a začala se bokem posunovat směrem k zadnímu východu. „Tak já půjdu –“

„Počkej! Málem bych zapomněla. Mám nové zprávy,“ vyhrkla Lavinia a vyrazila Halliiným směrem. Vzala ji pod paži a odtáhla na malé parkoviště za pekařstvím a ostatními obchody na Grapevine Way. Sotva se za nimi zabouchly dveře *Fudge Judy*, Lavinia si zapálila další cigaretu a věnovala Hallie pohled, který úplně křičel:

Tohle jsou velké zprávy. Přesně to pravé, aby to Hallie rozptýlilo od její mizerné nálady. „Pamatuješ tu ochutnávku ve vinařství u Vosových, kam jsi mě zatáhla před pár měsíci?“

Hallie se při vyslovení jména Vos zatajil dech. „Ano.“

„A pamatuješ, jak ses nalila a řekla mi, že jsi do Juliana Vose, jejich syna, zamilovaná už od doby, kdy jsi nastoupila na střední?“

„Pšššt.“ Hallie zrudla jako řepa. „Nemluv tak nahlas, Lavinie, v tomhle městě je každý zná!“

„Nech toho, prosím tě. Jsme tady jenom my dvě.“ Přimhouřila jedno oko, dlouze si potáhla z cigarety a vyfoukla kouř koutkem úst. „Je zpátky ve městě. Slyšela jsem to přímo od jeho mámy.“

Hallie se zdálo, jako by se parkoviště kolem ní scvrklo. Země se jí zhoupla pod nohama. „Cože? Já... *Julian?*“ Úcta, kterou do vyslovení jeho jména vložila, by se mohla zdát trapná, nebýt toho, že se už dvakrát v jednom měsíci schovávala za kamarádčiným mixérem. „Víš to jistě? Bydlí kousek od Stanfordu.“

„Ano, ten skvělý vědec. Profesor s vysokou postavou a temným pohledem. První kluk, se kterým ses skoro líbala. Všechno si to pamatuju – a jo, vím to jistě. Podle jeho mámy bude teď ten sexy marnotratný syn žít pár měsíců ve vinařství v domku pro hosty a bude psát nějaký historický román.“

Hallie projel výboj elektřiny, odshora až k nohám.

Vidinu Juliana Vose měla neustále v mysli, vždy připravenou, a nyní jí vytanula před očima, živá a nádherná. Jeho černé vlasy, poletující ve větru, kolem něj rodné vinice rozprostírající se okolo jako nekonečné bludiště, obloha hořící jasně fialovými a oranžovými odstíny, jeho ústa sklánějící se k jejím a zastavující se v posledním okamžiku. Byl tak blízko, až cítila vůni alkoholu z jeho dechu. Tak blízko, že kdyby bývalo nezapadlo slunce, mohla spočítat černé flíčky v jeho hnědých očích barvy bourbonu.

Také cítila, jak ji popadl za zápěstí a táhl ji zpátky na party a přitom drmolil něco o tom, že je v prváku. Byla to ta největší tragédie jejího života, tedy až do dne, kdy jí umřela babička: to, že nedostala polibek od Juliana Vose. Posledních patnáct let v duchu spřádala alternativní konce, někdy si dokonce pouštěla na YouTube jeho přednášky z historie – a jako blázen nahlas odpovídala na všechny jeho řečnické otázky. To bylo něco, co si s sebou rozhodně hodlala vzít do hrobu.

Nemluvě o tom scrapbookovém albu s plány jejich budoucí svatby, které vyrobila v deváté třídě.

„Tak co?“ naléhala Lavinia.

Hallie potřásla hlavou. „Co?“

Lavinia mávla rukou s cigaretou. „Brzo se ti může stát, že někde ve Svaté Heleně narazíš na svou životní lásku. Tebe to ne-vzrušuje?“

„Jo,“ pronesla Hallie pomalu a prosila kolečka v hlavě, aby se přestala točit. „To jo.“

„Nevíš, jestli je single?“

„Myslím, že je,“ zamručela Hallie. „Moc často na Facebook nepřispívá. Většinou tam jenom postuje zprávy o výzkumu vesmíru nebo o nějakých archeologických objevech –“

„Mám pocit, že jsem nikdy nebyla míně vzrušená.“

„Ale ve vztazích má pořád napsáno, že je single,“ zasmála se Hallie. „Aspoň když jsem se koukala naposled.“

„A to bylo kdy, jestli se můžu zeptat?“

„Tak před rokem?“

Byl to spíš měsíc, ale kdo by to počítal?

„To by bylo něco, dostat druhou šanci na ten polibek, co?“ šťouchla ji Lavinia do žeber. „I když už rozhodně nebude tvůj první, co?“

„Jasně, no, byl by to asi můj...”

Kamarádka přimhouřila oči a mávla ve vzduchu prstem. „Jedenáctý? Patnáctý?”

„Patnáctý. Jo, přesně.” Hallie si odkašlala. „Minus třináct.”

Lavinia jí věnovala dlouhý pohled a tiše hvízdla. „No páni. Není divu, že máš takový energie.” Típla cigaretu. „Fajn, tak zapomeň, jak jsem říkala, že na něj narazíš. Náhoda stačit nebude. Musíme vám domluvit nějaké setkání.” Na okamžik se zamyslela a pak ji něco napadlo. „Jéé! Co se kouknout na internet, jestli Vinařství Vos nepořádá zase nějakou akci? Tam by určitě byl.”

„Ano. Jasně, to by šlo.” Hallie dál přikyvovala. „Nebo bych se mohla ozvat paní Vosové a zeptat se, jestli její dům pro hosty nepotřebuje nově upravit zahradu. Mé begonie ožíví svou červení každý dvorek. A kdo by nechtěl libory? Zelenají se po celý rok.”

„... Hallie.”

„A navíc samozřejmě nabízím teď s koncem června tu parádní slevu.”

„Ty nikdy nic nedokážeš udělat jednoduše, že ne?” povzdechla si Lavinia.

„S muži se mi mluví mnohem líp, když přitom něco dělám rukama.”

Její kamarádka zdvihla obočí. „Slyšela ses právě, že jo?”

„Jo, ty úchylačko, slyšela,” zamumlala Hallie a už zvedala telefon k uchu. Když se ozval vyzváněcí tón, zatetelila se vzrušením. „Rebecca vždycky říkála, že mám hledat znamení. Tu práci u Veronicy na Hollis Lane jsem určitě zrušila z nějakého důvodu. Abych měla čas na tohle. Případně. Možná mi žilami proudí krev Napy, ale ochutnávky vína nejsou můj obor. Tohle je lepší. Květiny mi poslouží lépe.”

„Asi na tom něco bude. Chceš si ho jen tak lehce očíhnout?”

„Ano! Úplně droboučké omrknutí. V podstatě jen tak z nostalgie.“

Lavinia začínala přikyvovat. „Do hajzlu, já jsem z toho vlastně docela nadšená, Hal. Nestává se každý den, aby holka dostala druhou příležitost políbit svoji celoživotní lásku.“

Přesně tak. Proto nad tím nehodlala moc rozjímat. *Nejdřív ko-nej a pak dumej*. Tohle krédo jí fungovalo aspoň v padesáti procentech případů. Spousta věcí měla mnohem horší šance. Třeba... loterie. Nebo že rozklepne vajíčko se dvěma žlutky. Ať se stane cokoli, každopádně zase uvidí Juliana Vose. Osobně. A brzy.

Zjevně to taky mohlo dopadnout blbě. Pochopitelně.

Co když se na ni ani na ten večer ve vinici nebude pamatovat?

Koneckonců už od té chvíle uplynulo patnáct let a její city k Julianovi byly na střední zoufale neopětované. Před tou nocí, kdy se skoro políbili, neměl ani ponětí, že existuje. A hned nato ji máma omluvila ze školy a vzala ji na dlouhý výlet do Tacomy. Julian brzy potom školu dokončil a ona ho už naživo nikdy neviděla.

Prázdný výraz v očích muže, který žil v jejích snech, by ji mohl drtivě zničit. Po babiččině smrti se Halliina impulzivita jen zhoršila, stejně jako touha vrhat se do neznáma byla příliš veliká. Nechat věcem volný průběh a nepřemýšlet moc nad tím, jak je ovlivnit. Lehké píchnutí vzadu na krku ji varovalo, ať zpomalí a zamyslí se, ale ignorovala ho. Prudce se narovнала, když jí do ucha zanotoval pronikavý, skoro pobaveně znějící hlas Corinne Vosové. „Haló?“

„Paní Vosová, zdravím vás. Tady Hallie Welchová z Rebečiných květů. Upravuju vám zahradu kolem bazénu a každou sezonu předělávám verandu.“

Droboučká pauza. „Ano. Dobrý den, slečno Welchová. Co pro vás mohu udělat?“

Hallie si odtáhla mobil od ucha, aby se mohla zhluboka nadech-

nout a nabrat odvahu, pak si opět přiložila displej ke tváři. „Vlastně jsem doufala, že bych pro vás mohla něco udělat já. Mám letos opravdu ohromující begonie a napadlo mě, že by to několika z nich slušelo u vás na pozemku...”

Kapitola 2

Julian Vos se přiměl rozpohybovat prsty po klávesnici, přestože se mu zápletka totálně bortila. Stanovil si třicet minut, kdy bude bez přestávky psát. Tudíž musel těch třicet minut dodržet. Jeho hrdina Wexler, který odcestoval časem do minulosti, právě dumal nad tím, jak moc mu chybí fast food a vodovodní potrubí z budoucnosti. Julian to celé hodlal zase smazat, ale ještě dalších třicet vteřin musel psát.

Dvacet devět. Dvacet osm.

Vchodové dveře domku pro hosty se otevřely a zase zavřely. Julian měl oči přilepené ke kurzoru a mračil se. Na monitoru se Wexler obrátil na svého kolegu a řekl: „Dnes odpoledne nikoho nečekáme.“

Zazněl časovač.

Julian se pomalu opřel do koženého křesla a dovolil svým rukám, aby se odtáhly od klávesnice a klesly mu na stehna. „Ano?“ zavolal, aniž by se otočil.

„To jsem já, tvoje matka.“ Její rozhodné kroky zazněly od vchodu do chodby pod schody, která vedla do zadní pracovny s výhledem na dvůr. „Několikrát jsem na tebe ťukala, Juliane,“ řekla a zastavila se ve dveřích za ním. „Musíš psát něco vážně strhujícího, ať už je to cokoli.“

„Ano.“ Jelikož se nezeptala, co konkrétně píše, usoudil, že ji to

nejspíš nezajímá, a nerozváděl to. Otočil se a vstal. „Promiň, že jsi musela čekat. Dokončoval jsem svých třicet minut.“

Corinne Vosová se pousmála, na okamžik jí vyskočily vrásky kolem očí a po stranách úst. „Vidím, že pořád dodržuješ přísný harmonogram.“

Julian krátce přikývl. „Mám v lednici jenom perlivou vodu,“ prohlásil a pokynul jí, aby ho následovala ven z pracovny. Mazání textu byla součástí tvůrčího procesu – podrobně rozebíral různé metody psaní v knize *O psaní románů* –, ale jeho matka nemusela vidět, jak Wexler básní o hamburgerech a záchodech. Skutečnost, že si Julian dal pauzu od vyučování historie, aby mohl psát beletrii, ji už tak dost pobavila. Nemusel přilévat olej do ohně. „Dáš si se mnou sklenku?“

Naklonila hlavu a očima krátce střelila přes jeho rameno na obrazovku počítače. „Ano, prosím. Perlivá voda zní dobře.“

Mlčky se přesunuli do kuchyně. Julian vyndal ze skříňky dvojici úzkých skleniček a nalil do nich vodu. Jednu podal matce, která se neposadila. Nechtěl působit nezdvořile, a tak radši také zůstal stát.

„Jak ti to tady vyhovuje?“ zeptala se Corinne a zatukala svými temně zelenými nehty na sklo. Vždycky je měla nalakované takovým odstínem, který ladil s logem Vinařství Vos. „Máš dost pohodlí?“

„Rozhodně.“

„A víš jistě, že bys nechtěl být radši v domě?“ S pobaveným úsměvem přelétla pohledem po kuchyni. „Máme tam jídlo. Služebnictvo, co ho připravuje. Mohl by ses tam víc soustředit na psaní, kdyby ses nemusel o ty věci kolem starat.“

„Cením si tvé nabídky, ale dávám přednost tichu.“ Mlčky upíjeli. Tikaly mu hodinky na zápěstí. Ne nahlas, ale cítil, jak se vteřinová

ručička zlehka pohybuje po temně modrém ciferníku. „Ve vinařství je všechno v pořádku?“

„Jistě. Proč by nebylo?“ Corinne odložila sklenici na desku stolu trochu moc rázně a založila si ruce v bok. Zahleděla se na něj pohledem, který v něm vyvolal zvláštní smutek.

Vybavil si, jak ho v dětství dostávala do problémů jeho sestra Natalie. Při návratu domů často zastihli Corinne, jak na ně čeká u zadního vchodu se zamračeným výrazem a příkazem, aby se šli okamžitě umýt, než bude večeře. Jeho rodina se v žádném případě nedala nazvat blízkou. Byli prostě jen příbuzní. Sdíleli břímě totožného příjmení. V minulosti už ale došlo k případům, kdy mohl předstírat, že jsou jako každá jiná rodina, například když se sešli před setměním u zadního vchodu obalení blátem a větvičkami.

„Chci s tebou o něčem mluvit, Juliane, pokud máš chvíli.“

V duchu si odečetl patnáct minut ze své následující spisovatelské třicetiminutovky a přehodil je k poslední tohoto dne. Přesně podle plánu. „Jistě, ovšem.“

Corinne otočila hlavu a pohlédla na rozlehlé vihovrady nacházející se mezi domkem pro hosty a hlavním sídlem. Na pozemek jejich rodiny pokrytý řadami vinné révy. Svěží zelená réva se obtáčela kolem dřevěných kůlů, trsy temně fialových hroznů se vyhřívaly a zrály na kalifornském slunci. Více než polovina těch podpůrných kůlů tam byla už od konce padesátých let, kdy jeho pradědeček vinnici a distribuční síť Vinařství Vos založil.

Druhou půlku těch sloupků zlikvidoval před čtyřmi lety požár. To bylo taky naposledy, kdy byl Julian doma.

Corinne se vrátila pohledem zpátky k němu, jako by jí jeho hlas připomněl ten pekelný týden. „V Napě je léto. Víš, co to znamená.“

Julian si odkašlal. „Tolik ochutnávek vína, že to promění Svatou Helenu v opilecký Disneyland?“

„Ano. A já vím, že tu máš hodně práce a nechci tě vyrušovat. Věc se má ovšem tak, že tu za necelé dva týdny začne festival. Vinný tok Napy. Směšný název, ale přitahuje pozornost médií, nemluvě o davech návštěvníků. Vinařství Vos tam přirozeně bude taky silně zastoupené, takže by působilo dobře, aspoň v očích médií – a Napa Valley jako takového –, kdyby ses tam ukázal. Podpořil rodinný byznys.“ Zdálo se, že ji zaujaly ozdobné stropní lišty. „Stačilo by, kdybys tam pobyl od sedmi do devíti večer.“

Ta žádost ho zarazila. Především proto, že přicházela od jeho matky, a Corinne jen tak o nic nežádala. Ne pokud pro to neměla opravdu dobrý důvod – a už obzvlášť o nic neprosila, když se to týkalo vinařství. Byla pyšná na to, že zvládá řídit všechny záležitosti sama. Julian se nemohl zbavit pocitu, že něco je špatně. „On snad náš rodinný byznys *potřebuje* podporu navíc?“

„Myslím, že by to nebylo na škodu.“ Její výraz se nezměnil, ale v očích jí zajiskřilo. „Není důvod k obavám, to samozřejmě ne, ale v okolí je velká konkurence. Spousta nových podniků.“

Na Corinniny poměry se to rovnalo přiznání, že má potíže. Ale jak velké? To Julian netušil, ale všechno kolem vinařství se pro něj uzavřelo před čtyřmi lety. Velmi rázně. Z otcovy strany. Jak by ale mohl *ignorovat* skrytý poplašný tón v matčině hlase? „Co můžu...“ Pořádne si odkašlal. „Můžu nějak pomoci?“

„Můžeš se ukázat na tom festivalu,“ pronesla pohotově a na tváři se jí zase rozlil úsměv.

Julian neměl na vybranou, nemohl na ni dál tlačit. Sklonil hlavu. „Samozřejmě.“

Jestli se Corinne ulevilo, dala to najevo jenom tím, že spustila sevřené ruce a krátce je protřepala. „Báječné. Řekla bych ti, aby sis to zapsal do kalendáře, ale tuším, že to bude první věc, kterou po mém odchodu uděláš.“

Julian se upjatě usmál. „Tušíš správně.“

Asi jediná věc, na kterou se rodina Vosova mohla spolehnout, bylo to, že navzájem dobře znali své zvláštnůstky. Své vady. Corinne nesnášela, když musela spoléhat na kohokoli kromě sebe. Julian potřeboval mít přesně rozvržený harmonogram. Jeho otec, ačkoli byl již pryč, byl posedlý pěstováním dokonale vinné révy natolik, že zapomínal na všechno ostatní. A jeho sestra Natalie ustavičně splétala intriky a vtipkovala. Bylo dobře, že vyrazila terorizovat populaci New Yorku, tři tisíce mil od Napy.

Julian nechal sklenici na stole a následoval matku ke dveřím.

„Nebudu tě už zdržovat od práce,“ prohlásila vesele, stiskla kliku a vykročila do sluneční záře. „Ach, než půjdu: možná bude dneska venku trochu hlučno, ale nemusíš si dělat starosti.“

Julian se zarazil. Jeho harmonogram měl náhle trhliny. „Co myslíš tím *trochu hlučno*? Nic takového neexistuje.“

„Asi máš pravdu.“ Sevřela ústa. „Bude tu prostě hluk.“

„Jaký?“

„Zahradnice se tu staví zasadit pár begonií.“

Julian nedokázal skrýt své rozpaky. „Proč?“

Hnědé oči, tak podobné těm jeho, se zablýskly. „Protože jsem ji najala, aby to udělala.“

Krátce se zasmál. Nebo spíš jen tak pohrdavě vydechl. „Mně jsou květiny naprosto ukradené, přestože jsem jediný, kdo se na ně tady může dívat.“

Oba se zastavili a viditelně se napřímili. Hádky byly pod jejich úroveň. Oni byli civilizovaní. Zvykli si usmívat se a překonávat svůj hněv, nepodvolovat se nutkání vyhrát. Vítězství znamenalo, že od sebe odcházel napůl spokojený a s úlevou, že se můžou vrátit do svých vlastních, oddělených světů.

„V kolik dorazí?“

Necuklo Corinne trochu v koutku úst? „Ve tři.“ Usmála se a vykročila na verandu, sešla jeden schod. Dva schody. „Přibližně.“

Julianovi škublo v oku.

Nesnášel výraz „přibližně“. Kdyby mohl nějaká slova odstranit ze slovníku, bylo by to „přibližně“, potom „skoro“ a „zhruba“. Pokud tahle zahradnice udávala jen přibližné časové údaje, nebudou spolu vycházet. Bude lepší, když zůstane uvnitř a nebude si jí všímat.

Pak by to mělo být bez problému.

Zahradnice dorazila, když mu zbývalo pět minut do konce spisovatelské třicetiminutovky.

Na štěrkové příjezdové cestě se skřípotem zastavilo něco, co znělo jako nákladák. Pak burácející motor ztichl. Práskly vrzající dveře a rozštěkala se dvojice psů.

Ne, pardon, *trojice* psů.

Ježíši. Kriste.

No, pokud od něj něco potřebuje, bude muset počkat.

Nehodlal přerušit koncentraci ani kvůli tomu, aby se podíval na hodiny.

Ale vzhledem k tomu, že začal se psaním ve čtyři, usoudil, že musí být skoro půl páté – a to znamenalo, že se tahle zahradnice ukázala o celou hodinu a půl později. To bylo tak pozdě, že už se to ani nedalo za pozdě považovat. To byla regulární absence.

Pořádně jí to vytmaví. Hned jak zazní jeho časovač.

„Haló?“ ozval se od příjezdové cesty nesmírně veselý hlas následovaný nadšeným štěkotem. „Pane Vosi?“

Když zaslechl oslovení „pane Vosi“, zarazil se. Ve Stanfordu byl profesor Vos. Nebo prostě jen profesor.

Pan Vos byl jeho otec.

Prsty mu na okamžik ztuhly. Začal psát rychleji, aby to zaváhání dohnal. A pokračoval v tom, i když se otevřely vchodové dveře.

„Haló? Neruším?“ Così na hlasu oné zahradnice – a zjevného vetřelce – mu někoho připomnělo, ale nevybavoval si tvář, která by k němu patřila. Proč sakra musí lézt do domu, když má zahradu venku? Najala matka tuhle osobu jako odplatu za to, že se čtyři roky neukázal doma? Pokud ano, bylo to velmi účinné mučení. S každým vrznutím jejích kroků mu stoupal tlak. „Přijela jsem vám zasadit begonie... *Hoši! K noze!*“

Jestli se Julian nepletl, spočíval mu na ramenou pár tlap. Studený, vlhký čumák dalšího psa mu očichával stehno, potom se mu pokusil odtrhnout prsty od klávesnice.

Julianovy oči krátce klesly k jeho časovači. Ještě tři minuty.

Pokud tuhle třicetiminutovku nedokončí, nedokáže v klidu usnout. Dělal mu ale potíže se soustředit, když se mu v monitoru odrážel velký zlatý retrívr. Jako kdyby to zvíře vycítilo jeho pozornost, převalilo se na koberci na záda a vyplázlo jazyk.

„Moc mě mrzí, že vyrušuju...“ ozval se za ním vřelý, skoro zpěvavý hlas. „Ach, vy prostě makáte. Jasně.“ Na část stolu dopadl stín. „Aha, chápu. Tohle je nějaké naplánované pracovní sezení.“ Otrásla se, jako by právě zjistila, že Julian je přízrak okupující tento dům, a ne někdo, kdo si jednoduše cení času a snaží se ho využít. Možná by se od něj mohla něčemu přiučit. „Nemůžete přestat...“ pronesla pomalu. Její přítomnost ho hřála vpravo na zádech. „Dokud ten odpočet neskončí, protože jinak nedostanete svou sklenku whisky.“

Počkat.

Cože?

Ach bože. Wexler už zase vyslovoval myšlenky, které se Julianovi honily hlavou.

A zahradnice mu je četla přes rameno.

Konečně se ozval časovač. Psi se okamžitě halasně rozštěkali.

Julian stiskl ukazováčkem červené tlačítko časovače na mobilu, zhluboka se nadechl a pomalu se otáčel v křesle. Chystal se jí dát co proto. Na katedře historie ve Stanfordu byl známý tím, že je zvláštní. Náročný. Přísný. Ale když se jednalo o studenty, nechával za sebe hovořit známky. Neměl čas na lekce *navíc* po konci výuky. Když se s ním student chtěl kvůli něčemu setkat, vyhověl mu, samozřejmě. Pokud se s ním domluvil předem. Bůh pomoz těm, kteří se objevili bez ohlášení.

„Máte nějaký důvod, proč jste se rozhodla vstupovat do mého domu bez povolení? Velmi rád bych ho slyšel...”

Otočil se.

Přímo před Julianovým obličejem se nacházelo to nejdokonalejší poprsí, jaké kdy viděl. Julian nebyl ten typ, co by zíral na ženy. Ale tahle prsa se nacházela přímo v úrovni jeho očí, jen pár centimetrů od jeho tváře. Nemohl je minout. Bohové na nebesích, byla tak úžasná. Velká, jednoduše řečeno. Fakt obrovská. A v tom světle modrém tričku poměrně okatě vystavená. Přes látku viděl puntíkatý vzor zahradničiny podprsenky.

„Je to pravda?“ zeptala se ta prsa. „To, že si nedovolíte na konci dne ani skleničku, pokud nepíšete celých třicet minut v kuse?“

Julian se otrásl a zoufale zapátral po podráždění, které cítil předtím, než to poprsí spatřil, ale dělalo mu to potíže. Tím spíš, když zvedl zrak a konečně pohlédl zahradnici do jiskřivých šedých očí. Otrásl to jím.

Páni. To je ale úsměv.

A ten chaos.

Na ramena jí spadaly bohaté světlé lokny, spousta jich trčela do stran, připomínaly rozbitá péra v pohovce. Na krku měla trojici

náhrdelníků, které se k sobě nehodily. Zlatý, dřevěný a stříbrný. Zpod jejích džínových šortek vyčuhovaly kapsy a... jo, měl by svou pozornost udržovat nad jejím krkem, přestože tyhle křivky naléhaly, aby si jich všimal, ačkoli k tomu nebyl vyzván. Podobně jako on nepozval ji dovnitř do domu.

Každopádně měla postavu bohyně a nedělala nic pro to, aby ji zakryla.

V nadšeném požitku z jejího těla bylo něco, z čeho to jeho začalo tvrdnout. Julian si uvědomil, že je vzrušený, narovnal se a odkašlal si do zaťaté pěsti, snažil se získat zpět kontrolu nad touhle šílenou situací. Na koberci v pracovně se nyní olizovali tři psi a...

Na té mladé ženě mu bylo něco povědomé. *Velice povědomé.*

Nechodili spolu do školy? Tím to asi bylo. Údolí Napa bylo sice velké, ale obyvatelé Svaté Heleny drželi při sobě. Vinaři a jejich zaměstnanci zůstávali v těchto místech navždy. Předávali své podniky dalším generacím. Zrovna toho dne ráno při běhu narazil na Manuela, nynějšího manažera vinařství, jehož otec sem emigroval ze Španělska, když byl Julian ještě na základní škole. Manuelovu synovi bylo teprve dvanáct, ale už se učil řemeslu, aby ho mohl po otci jednoho dne převzít. Jakmile se víno dostalo rodině do krve, obyčejně tam zůstalo. Stejně tak doslova kolovalo žilami většiny místních. S výjimkou několika milionářů, kteří si kupovali vinice jen proto, aby se jimi mohli chlubit, se místní obyvatelstvo moc neobměňovalo.

Kdyby ale s touhle zahradnicí chodil do školy, jistě by si ji pamatoval.

Byla každopádně zapamatováníhodná.

Proč mu ale šimrání v podbřišku říkalo, že by ji měl znát *dobře*?

Nejlepší bude chovat se, jako by to bylo jejich první setkání, pro případ, že je totálně vedle. Nesnažili se chlapi často balit

ženy tvrzením, že je odněkud znají? Nebo to dělal jenom jeho kolega Garth?

Julian se postavil a nabídl jí ruku. „Jsem Julian Vos. Rád vás poznávám.“

Zaznamenal, že světlo v jejích očích znatelně pohaslo. Měl podezření, že už si to u ní pokazil. Sevřel se mu žaludek, když rychle zamrkala a přiměla se opět usmát, jakoby proti své přirozenosti. Než dostal možnost to napravit a zeptat se, čím to, že je mu tak povědomá, otevřela pusku. „Já jsem Hallie. Přijela jsem vám zasadit begonie.“

„Ovšem.“ Byla drobná. O pěkných pár čísel menší než on. Nos měla spálený tak, že mu dělalo problémy na něj nezírat. Asi to bylo lepší než zírat jí do toho famózního výstřihu, pomyslel si. *Zůstaň u nosu.* „Potřebujete ode mě něco?“

„Ano, potřebuju.“ Teď se zdálo, že se vzpamatovává z něčeho, co se jí dělo v hlavě. Proč měl pocit, jako by ji zklamal? A taky, proč chtěl tak moc vědět, na co myslí? Tahle nedochvilná žena a její psi ho rušili od práce, ale on musí zvládnout ještě jednu třicetiminutovku psaní, než pro dnešek skončí. „Voda k té hadici venku je vypnutá, jak tu dlouho nikdo nežil. Budu potřebovat ty begonie zalít, až je vysadím. Víte? Aby tu byly jako doma. Ve sklepě nebo v prádelně by měl být nějaký uzávěr...“

Přihlížel, jak její ruka napodobuje pohyb otáčení páčkou. Povšiml si, že na ní nemá prsteny. Špínu za nehty měla bezesporu od zahradničení. „Nemám tušení.“

Odhodila si loknu z očí a zářivě se usmála. „Skočím se podívat.“

„Prosím. Jen rače.“

Na půl vteřiny se pozastavila a pak se otočila, jako by od něj čekala ještě něco. Když nic neudělal, hvízdla na psy a ti jí přiběhli k nohám. „No tak, hoši. Půjdeme.“ Hnala je chodbou ven a pořádně je poškrábala za ušima.

Julianovi okamžitě nedošlo, co dělá, a bezděčně ji následoval.

Každý její pohyb poutal jeho pozornost. Byla roztržitá i odměřená zároveň. Šla jako pomatená, narážela do svých psů, omlouvala se jim a točila se v kruzích, zatímco hledala onu páčku. Vcházela do místností a zase z nich vycházela a drmolila si něco pro sebe, obklopená svou smečkou zvířat.

Nedokázal od ní odvrátit zrak.

Než se nadál, následoval Hallie do prádelny a zastihl ji na všech čtyřech, jak se snaží otočit kulatým kusem kovu doleva. Její psi štěkali, jako by ji povzbuzovali nebo jí snad radili.

Vážně bylo v tomhle domě sotva před pěti minutami hrobové ticho?

„Už to skoro mám, hoši, počkejte.“ Zasténala, napnula se, nadzvedla boky a krev v jeho hlavě vyrazila tak rychle dolů, až skoro viděl dvojmo.

Jeden ze psů se obrátil a štěkl na něj.

Jako by chtěl říct: *Co tam jen tak stojíš, ty dobytku? Pomoz jí.*

Jedinou výmluvou, kterou měl, byl příval energie, kterým ho v několika okamžicích poté, co se u něj objevila, zaskočila. A ano, taky svou atraktivností – zvláštní kombinací oslňující holky z plakátů a neudržívané hipísačky. Nechat se teď rozptylovat jejím vzhledem se prostě nehodilo. „Prosím, vstaňte z té podlahy,“ prohlásil Julian honem. Rozepnul si knoflíky na zápěstích košile a vyhrnul si rukávy. „Já to zapnu.“

Když se posunula dozadu a postavila se, měla vlasy ještě rozčuchanější než předtím. Musela si trochu stáhnout šortky, které jí vyjely nahoru. „Díky,“ vydechla.

Zdálo se mu to, nebo mu zírala na paže?

„Není zač,“ pronesl pomalu a zaujal její místo na podlaze.

Přísahal by, že v odlesku kohoutku viděl, jak se nad jeho

skrčeným tělem usmívá, zvláště nad jeho zadkem, ale asi to bylo jen zakřivením kovu.

Nebo ne?

Potrásl nad celou podivnou situací hlavou, popadl kohoutek a točil jím doleva, dokud to šlo. „Hotovo. Chcete to vyzkoušet?“

„Vyzkoušet,“ řekla zastřeným hlasem. „Ach, jako na hadici? Já – jsem si jistá, že už to poteče. Děkuju vám.“

Julian se zvedl na nohy zrovna ve chvíli, kdy se Hallie hrnula ven z domu, její psi společníci v závěsu, absolutní oddanost v očích. Drápy cvakaly po plovoucí podlaze, až všichni zmizeli venku. Rozhostilo se ticho.

Díkybohu.

Přesto šel za Hallie taky.

Netušil proč. Čekala na něj práce.

Možná proto, že ho trápil takový podivný znepokojivý pocit, jako by neudělal zkoušku.

Nebo možná proto, že Hallie nikdy neodpověděl.

Je to pravda? To, že si nedovolíte na konci dne ani skleničku, pokud nepíšete celých třicet minut v kuse?

Pokud byla tato mladá žena tak přímá, že se ptala cizího člověka na jeho zvyky, dalo se čekat, že se ho zeptá ještě na pár dalších nepříjemných věcí, na které neměl čas ani zájem odpovídat. A přesto pokračoval ven na verandu. Díval se, jak sklopila bočnici na svém bílém nákladáku a začala z něj vykládat palety rudých květů. Maličká žena, která mu sotva sahala po bradu, se pod tíhou první várky květů zapotácela a Julian bez přemýšlení vyrazil kupředu. Psi kolem něj hned začali poskakovat. „Já ty květiny vezmu. Jenom mi řekněte, kam je mám odnést.“

„To ještě nevím! Položte je prostě sem na trávník. Tam, kde začíná ta řada keřů.“